
MIELENOSOITUKSESSA

Kirkas, aurinkoinen päivä. Loppumattomana jonona marssii mielenosoittajain kulkue Marskentälle aamusta iltaan asti. Loppumaton lippumeri. Kaikki tuotantolaitokset ja virastot on suljettu. Liikenne on pysäytetty. Hautojen ohi mielenosoittajat kulkevat alaslaske-
tuin lipuin. „Marseljeesi“ ja „Internationale“ vaihtuvat suruhymniin „Te uhreina kaaduitte“. Ilma raikuu huudahduksista. Tämän tästä kajahtaa: „Alas kymmenen kapitalisti-ministeriä!“, „Kaikki valta työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostolle!“. Vastaukseksi raikuu kaikilta tahoilta voimakas hyväksyvä „hurraa!“.

Mikä pistää silmään mielenosoitusta katsellessa, niin se on porvariston ja mukana-kulkijain puuttuminen. Eroitukseksi hautauspäivän kulkueesta, jolloin työläiset hukkuivat pieneläjäin ja pikkuporvarien mereen, kesäkuun 18 päivän mielenosoitus oli puhtaasti proletaarinen mielenosoitus, sillä sen perusosanottajina olivat työläiset ja sotilaat. Kadetit julistivat jo mielenosoituksen aattona boikotin ilmoittaen Keskuskomiteansa kautta, että „on pidättäydyttävä“ osallistumasta mielenosoitukseen. Ja todellakin, por-

varit eivät olleet ainoastaan osallistumatta, vaan he kirjaimellisesti piiloutuivat. Tavallisesti väkirikas ja hälisevä Nevski oli tuona päivänä puti puhdas vakinaisista porvarillisista maleksijoistaan.

Lyhyemmin sanoen. Se oli vallankumouksellisten työläisten todella **proletaarinen** mielenosoitus, jossa työläiset veivät mukaansa vallankumoukselliset sotilaat.

Työläisten ja sotilaiden **liitto** paenneita porvareita vastaan pieneläjäin ollessa puolueettomana — sellainen oli kesäkuun 18 päivän mielenosoituskulkue ulkoäöltään.

Ei kulkue, vaan mielenosoitus

Kesäkuun 18 päivän kulkue ei ollut tavallinen kävelyretki, se ei ollut kulkue-paraati, jollainen ehdottomasti oli hautauspäivän kulkue. Se oli vastalausemielenosoitus, vallankumouksen elävien voimien mielenosoitus, joka perustui voimasuhteiden muuttumiseen. Erittäin kuvaavaa on, että mielenosoittajat eivät rajoittuneet vain tahtonsa pelkkään julistamiseen, vaan vaativat toveri Haustovin*, „Okopnaja Pravdan“³³ entisen työntekijän, viipymätöntä vapauttamista. Me puhumme puolueemme sotilasjärjestöjen Yleisvenäläisestä konferenssista, tuosta mielenosoituksen osanottajasta, joka vaati Toimeenpanevaa komiteaa Tsheidzen persoonassa vapauttamaan toveri Haustovin, ja tällöin Tsheidze lupasi ryhtyä kaik-

* Vänrikki, bolshevikki-sosialidemokraatti, samanniminen kuin eräs sosialidemokraattinen työläismenshevikki, entinen IV Valtakunnanduuman jäsen.

kiin toimenpiteisiin hänen vapauttamisekseen „heti tänään“.

Tunnusten koko luonne, joissa esitettiin vastalause Väliaikaisen hallituksen „päiväkäskeyjä“ vastaan ja koko sen politiikkaa vastaan, puhuu selvästi siitä, että „rauhallinen kulkue“, josta haluttiin tehdä sävyisiä kävelyretki, muuttui mahtavaksi painostamismielenosoitukseksi hallitusta vastaan.

Epäluottamus Väliaikaiselle hallitukselle

Silmiinpistävä erikoisuus: ei yksikään tehdas eikä yksikään rykmentti esittänyt tunnusta „Luottamus Väliaikaiselle hallitukselle“. Vieläpä menshevikit ja eserrätkin unohtivat esittää tuon tunnuksen (pikeminkin eivät rohjenneet esittää sitä!). Heillä oli vaikka mitä: „Alas hajaannus“, „Yhtenäisyyden puolesta“, „Kannatus Neuvostolle“, „Yleisen opetuksen puolesta“ (ellei miellytä, niin älä kuuntele) — vain tärkeintä ei ollut—ei ollut **luottamusta** Väliaikaiselle hallitukselle, ei edes kierolla varauksella „sikäli mikäli“. Vain kolme ryhmää rohkeni esittää luottamustunnuksen, mutta nekin joutuivat katumaan. Ne olivat kasakkain ryhmä, Bundin ryhmä ja plehanovilainen „Yhtenäisyys“ ryhmä. „Pyhä kolminaisuus“, vitsailivat työläiset Marskentällä. Työläiset ja sotilaat pakoittivat kahden ryhmän (Bund ja „Yhtenäisyys“) käärimään lippunsa kokoon „alas“-huutojen raikuessa. Kasakoilta, jotka eivät suostuneet käärimään kokoon lippuaan, se revittiin riekaleiksi. Ja erään nimettömän „luottamus“-lipun, joka oli ripustettu „ilmaan“ Marskentälle johtavan kadun ylle, ryhmä sotilaita ja työ-

läisiä tuhosi väkijoukon hyväksyvien huudahdusien raikuessa: „Luottamus Väliaikaiselle hallitukselle roikkuu ilmassa“.

Lyhyemmin sanoen. Mielenosoittajain valtavan enemmistön epäluottamus hallitukselle menshevikkien ja eserräin aivan selvästi pelätessä lähteä „vasten virtaa“ — sellainen oli mielenosoituksen yleinen sävy.

Sovittelupolitiikan romahdus

Kaikista tunnuksista olivat suosituimpia: „Kaikki valta Neuvostolle“, „Alas kymmenen kapitalisti-ministeriä“, „Ei erikoisrauhaa Wilhelmin kanssa eikä salaisia sopimuksia englantilaisten ja ranskalaisten kapitalistien kanssa“, „Eläköön tuotannon valvonta ja järjestäminen“, „Alas Duuma ja Valtioneuvosto“, „Peruutettava päiväkäskyt sotilaita vastaan“, „Julistakaa oikeudenmukaiset rauhanehdot“ j.n.e. Mielenosoittajain valtava enemmistö osoittautui olevan solidaarinen meidän puolueemme kanssa. Vieläpä sellaisetkin rykmentit kuin Volynin ja Käkisalmen rykmentit lähtivät liikkeelle tunnuksin: „Kaikki valta työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostolle!“. Toimeenpanevan komitean enemmistön jäsenet, jotka eivät ole tekemisissä sotamiesjoukon kanssa, vaan rykmenttikomiteain kanssa, olivat vilpittömästi hämmästyneitä tuosta „yllätyksestä“.

Lyhyemmin sanoen. Mielenosoittajain valtava enemmistö (kaikkiaan osanottajia 400—500 tuhatta) lausui suoranaisen epäluottamuksen porvariston kanssa sovittelemisen politiikalle — mielenosoitus tapahtui meidän puolueemme vallankumouksellisin tunnuksin.

Epäilyksille ei ole sijaa: taru bolshevikkien „salaliitosta“ on paljastettu lopullisesti. Puolue, joka nauttii pääkaupungin työläisten ja sotilaiden valtavan enemmistön luottamusta, ei kaipaa „salaliittoja“. Vain paha omatunto tai poliittinen sivistymättömyys on voinut sanella „korkeimman politiikan luojille“ „ajatuksen“ bolshevikkien „salaliitosta“.

*„Pravda“ № 86,
kesäkuun 20 pnä 1917
Allekirjoitus: K. S t.*